

Zahnání do Kout(a)

Na počátku bylo slovo. Abychom byli přesní, tak nebylo úplně jedno, ale jednalo se zhruba o třicítku výrazů, které mě jednoho celkem ponurého večera informovaly o tom, že mi od Komise mládeže byla udělena divoká karta na MČR juniorů. Své překvapení jsem zcela jistě moc neskrýval, jelikož se můj tatík lekl divého výkřiku ze záchodu, v jehož blízkosti zrovna procházel. K údivu byl ale zjevný důvod. Polofinále se mi moc nepovedlo, elově jsem šel bohužel konstantně dolů a hlavně konkurence uchazečů o jedno „nevybojované“ místo byla obrovská, minimálně jeden člověk, spíše dva, se považovali za větší favority. Přesto jsem se nakonec smál já. S odstupem času mi bylo sděleno, že to bylo nejspíš díky tomu, že největšímu favoritovi už několikrát kartu dali a už to nechtěli opakovat. Drb o tom, že hlavní příčinou udělení bylo to, že jsem žádost ze všech uchazečů napsal stylisticky nejlépe (ano, i to mi jistý jedinec řekl), bude s velkou pravděpodobností sprostý hoax, který ale mohl celkem výrazně pošpinit celou Komisi mládeže. V polofinálovém článku jsem se zařekl, že je větší šance, že zakladatel hnutí List Jaromíra Soukupa se stane dobrým moderátorem, než že obdržím místo na MČR, tak uvidíme, jak se to vyvine...

Ještě bych dodal, že již zmíněný šachista, který dle většiny měl být šťastným poraženým, šok moc neunesl a dle mého předvedl příliš podrážděnou reakci. Jako kompenzaci za neudělení však dostal finanční prostředky na giga turnaj v Praze, který se konal ve stejném termínu jako Kouty. Co jsem se koukal, tak zahrál velice solidní výsledek, když nebyl daleko od další IM normy, tudíž mu aspoň prostřednictvím tohoto článku posílám gratulaci.

Jedu jenom já?

Nikoliv. Bystřejším z vás už určitě došlo, že vzhledem k výtečnému polofinálovému výsledku vyrazí se mnou i můj nejčastější spolubydlící Páři. Ten se mimo jiné zbavil starosti, s kým že bude vlastně bydlet, protože většina juniorů už byla „zadaná“ a ostatní v podstatě neznal a do takové sociální interakce se Páři pochopitelně nechtělo (myslím, že podobné by to bylo i v případě druhé strany). A z Kobylis jsme nebyli jediní, rodí se nám totiž nadějná generace. Ač jsme nebyli s ostatními nijak výrazněji během turnaje spjati, tak v H10 nastoupil Míša Švadlenkovic a v H14 Skypy. Někteří, zejména ti ze zámožnějších klubů, mohou namítnout, že počet 4 lidí hrajících MČR mládeže či juniorů není velký, ale já si myslím, že na tak provinční klub s minimem finančních prostředků, který jen velice zřídka přetahává k sobě lidi z ostatních oddílů, je to velice solidní číslo. K tomu se Národního Openu účastnili další představitelé kategorie do deseti let, kteří jen těsně na MČR nepostoupili, a těmi byli Filip Andrlé a starší sourozenec Míši Dominik. Takovou početnou výpravu Kobylisy dlouho nepamatuji.

Zkusit šůšn

„Beru běžky,“ oznámil Páři v jedné z facebookových konverzací, která se nakonec překvapivě nezvrhla v nějaký trolling. V tu chvíli jsem si skoro okamžitě vzpomněl na legendární rozhovor anglicky mluvícího novináře s běžkařem Stanislavem Řezáčem, jenž odpovídal hned ve třech jazycích (<https://www.youtube.com/watch?v=8Xm0zLDyoVQ>). Zanedlouho jsem si rovněž začal lámat hlavu nad tím, jak tento náklad navíc unese spolu s dalšími věcmi, přeci jen do Kout jsme jeli na 9 dnů, což není úplně na jeden malý batoh.

Výsledek jsem spatřil o den později a nedá se říci, že bych ho nečekal. Páři se mi na Hlaváku zjevil ve formě vánočního stromečku, což mi mimo jiné výrazně ulehčilo práci s jeho hledáním. Velice záhy navíc vyšlo najevo, že Pářova připravenost, co se týká převozu jeho běžek, byla na mizerné úrovni. Sličná průvodčí, ač ne zcela pohotově, upozornila mého spoluhráče na to, že lyže jsou

v našem vagónu nevítaným hostem a poslala ho s „pokutou“ 50 Kč uskladnit běžky do jiných prostor vlaku.

Po cestě, která nám trvala tři a půl hodiny (ano, i zázraky se občas dějí, kdo by to před pěti lety řekl?) jsme lehce potrénovali nohy výšlapem na hotel. V tu chvíli už Páru přestalo bavit být vánočním stromečkem, tudíž mi velmi ochotně předal své běžky do moci, k čemuž přidal své díky. Naštěstí už poté nezaznamenal, že jsem jimi několikrát nechtěně bouchl do schodů, nebo zábradlí (pardon!). Po této epizodce už nás mělo čekat pouze rychlé a bezproblémové ubytování. Ale opak byl pravdou. Zkušenost z před dvou let mi velela si sebevědomě nárokovat ubytování v dolní budově hotelu. Proto mě překvapila reakce ne zrovna dvakrát příjemné paní/slečny, že nás tu nemá napsané a prý to máme zkusit nahoře. Každý, kdo zažil Kouty, ví, jak markantní je rozdíl mezi horní a dolní budovou, takže si dokáže představit, že následovala překvapená a do jisté míry i podrážděná reakce. Nechtěli jsme to nechat jen tak, takže přišla na řadu cesta za ředitelem Fialou. Ten má ve zvyku pobíhat všude možně, tudíž jsme si zahráli na schovávanou se dvěma hledači. Naštěstí byl ředitel objeven po několika desítkách vteřin v jedné z místností. Poté, co byl zapykán, jsme mu začali vysvětlovat naši katastrofickou situaci. I přesto byl Fiala pořád zmaten, takže bylo nutno prožít ještě jednu trapnou chvíli na recepci, než pochopil, co po něm chceme. To už následovalo vysvětlení, že opravdu bydlíme nahoře. To zanechalo jizvu na duši zejména Párovi, který se po pro něj celkem náročné štrece už těšil na krásný pokoj. Nezbyvalo nám tedy nic jiného než s depresi vyjít na horní budovu. Tam na nás čekala nejen příjemná a pěkná recepční, ale celkem překvapivě i docela solidní pokoj, který byl podobný těm v dolní budově. Přesto byl Pára stále natolik zasažen zprávou, že nebudeme bydlet dole, že hned na našem pokoji našel chyby. Nefunkční televize, divné dveře od sprch, či špatné židle. Co však u nás vyvolalo největší rozruch nebyla ani jedna z výše uvedených věcí, dokonce ani skutečnost, že bydlíme nahoře, ale fakt, že součástí pokoje byla manželská postel. Na šachových výjezdech neexistuje typičtější věc než to, že skoro pořád bydlím s Párou a v 90% spím s ním v manželské posteli. Když už se zdálo, že tato skutečnost již pomalu pomíjí (na polofinále jsem spal v manželské s Gustavem), objevilo se to tu zase. Ani jeden z nás tímto samozřejmě nebyl nadšen, nakonec jsme se ale tomu zasmáli a řekli si, že se to nějak přežije. To jsem ještě nevěděl, že v poslední době si Pára zvykl se na posteli roztahovat, kvůli čemuž jsem v noci několikrát zažil krušné chvíle.

Dlouhé Stráně

V tomto hotelu část svého života strávily už stovky a stovky šachistů a za těch mnoho let se zde uchytila spousta stereotypů. Krásné pokoje dole, odporné nahoře, podprůměrné jídlo, které je servírováno nezkušenými brigádníky, kteří jsou velice často zmateni a dělají chyby a nepříliš kvalitní wifi jsou věci, na které je šachová veřejnost již dlouho zvyklá. Ano, moc se toho nezměnilo, ale přeci jen, aspoň dle mého názoru, se jídlo za tu dobu dost zlepšilo a byl jsem schopen konzumovat snad všechno, co mi přišlo pod nos. Vzhledem k tomu, že jsme s Párou bydleli v docela přijatelném pokoji i přestože se nacházel v horní budově, tak bych mohl říct, že se zlepšila i kvalita pokojů, ale to nemůžu s jistotou posoudit, jelikož jsem neviděl pokoje ve vyšších patrech. Jinak zůstalo vše při starém. Na jednu stranu je smutné, že v hotelu pořádně nefunguje wifi, na druhou stranu i přes to všechno dokážu najít v Dlouhých Stráních jakési kouzlo, díky kterému mám tento hotel relativně rád. To samé se ale nedá říct o Párovi, ten proklínal místo pobytu snad každý den.

Hra

A nyní už následuje komentář k tomu, kvůli čemu jsme sem vlastně jeli, a tím byla kvalita našich šachů. Bohužel se toho oproti polofinále tolik nešachového nestalo (je méně juniorů a hraje se

dopoledne), navíc každý hrající Kobylisák si zaslouží můj komentář k výkonu, tudíž bude článek více šachový (pevně věřím, že mu to neubere na kvalitě!).

Filip Andrlé + Dominik Švadlenka

Začínáme Národním Openem. Toho se zúčastnili výše zmínění nadějní mládežníci, byť každý z jiného důvodu. Dominik nechtěl dopustit, aby jeho mladší bratr zůstal v Koutech osamocen, kdežto Filip čekal jakožto první nepostupující z Mistrovství Čech na to, jestli nějakého jeho postoupivšího vrstevníka neskolí nějaká choroba či jiné okolnosti. To se ale nestalo, takže kromě trucování nezbývalo nic jiného než hrát tento turnaj. Neviděl jsem toho mnoho, jelikož místnost pro NO byla strategicky položena tři patra nad sálem, kde hráli junioři a moje vůle dělat fyzickou aktivitu, ač před MČR vzrostla, stále nebyla natolik vysoká, aby mě donutila vycházet taková kvanta schodů. Ale z toho mála, co mé oči zřely, co mi hoši řekli a z výsledků mi vyšel u obou celkem pozitivní obrázek. Jen to blicání, to sebralo spoustu bodů...

Míša Švadlenka

Nejmladší člen výpravy (ročník 2011!) si zasloužil hrát kategorii H10 bronzovým výkonem z loňského MČR do 8 let. V tomto případě se už partie vysílaly na onlinu, tudíž jsem měl možnost sledovat Míšovy výkony daleko bedlivěji. A byla to tedy vskutku šílená podívaná. Ač se zdálo, že Míša u partie spíš spí než bdí a jeho spotřeba času byla daleko menší, než bývalo zvykem, tak na šachovnici vznikaly opravdu legendární kousky, které ani kategorie H10 nezažívá příliš často. Do zlatého fondu kobyliského šachu se zřejmě zapíše zejména tato partie.

Švadlenka – Gorej

Míša je u nás v oddíle znám tím, že s chutí obětuje a to velmi často i nekorektně. V této partii to ale zaběhlo tak daleko, že v uvedené pozici má černý o dvě věže, 3 figury a pěšce více! Bílému zůstala jen samotná dáma, se kterou ale dokáže divy. Soupeř si s velkou pravděpodobností nevšiml šachu na g6, který dává, byť dočasně, bílému iluzi o tom, že bude věčně šachovat. Tak se i stalo. Černý se ale nechtěl smířit s remízou, a proto vyběhl králem směr minové pole. V něm se neorientoval zrovna nejlépe a nejen, že nenašel vyhrávající pokračování, dokonce si našel do matu!! Výsledek vidíte níže.

Naprosto neuvěřitelná záležitost, nedokážu si ani představit výraz soupeře poté, co tento mat dostal. I tato partie přispěla k tomu, že Míša nakonec skončil v polovině startovního pole, což se vzhledem k jeho věku rozhodně dá považovat za úspěch, přeci jen Finěk je jenom jeden. Jen by to chtělo větší morálku a chuť do šachu, což se snad brzylepší.

Skypy

Už je to takový evergreen. Skypy ve vážných hraje stylem „zatáhnu rychle první relevantní věc, která mě napadne a nějak to dopadne“ a někdy to slaví úspěch, někdy ne. Tady to zejména v první polovině turnaje nic moc nepřineslo, lépe řečeno spíše nic než moc. 1,5 bodu z 5 a příšerná předvedená hra jsou toho důkazem. Sice se to ke konci zlepšilo, přišlo 3,5 bodu ze 4, pěkná poslední partie s hráčem 2100 a konečné 9. místo, což se po pátém kole rovnalo zázraku, přesto se mi hra na špičky a na čas silně nezdála. Malým trestem a zároveň i výstrahou je snad odečet 40 bodů z ela.

Me, myself and Páři

A nyní už je čas pohovořit o výkonech v troufám si říci nejprestižnější kategorii na MČR. Poprvé v historii měl náš oddíl dva zástupce v kategorii juniorů (no, mockrát v historii se nestalo, že by nějaký Kobylisák hrál juniory, konkrétně to bylo kromě mě jednou) a vzhledem k našemu postavení na startovní listině by se zdálo, že do nás budou vkládány největší naděje. Ale ani jeden z nás nepřijížděl do Kout v ideálním rozpoložení. Já byl povzbuzen sérií 14 (!) zápasů bez výhry (což jsem mimochodem měl nepochopitelnou potřebu všem vnucovat) a Páři po životní formě už také dost výrazně docházel dech, mám pocit, že z posledních 6 zápasů udělal pouze bod. Přesto jsme na startovce měli celkem sympatické nasazení, z 12 lidí byl Páři elově 3. a já 6.

Mohlo by se zdát, že zahájení uzavřeného turnaje bude pouze krátkou záležitostí, kde hlavním bodem programu bude los. Pro letošek si ale na nás pořadatelé přichystali malé překvapení. Člověk, jehož tvář jsem v životě neviděl a který o sobě tvrdil, že je ze svazu, nám sdělil, že máme velmi výrazně omezit pití alkoholu a zábavu po 22. hodině pod pohrůžkou vyřazení z turnaje. Zřejmě se loni stalo něco, co mi uniklo. Docela mě zajímalo, zdali by pořadatelé výhrůžku opravdu splnili, jelikož by z toho byl obrovský skandál, který by poškodil hlavně samotný svaz, všichni junioři se však nakonec rozhodli vyhazov nepokoušet.

A o půl hodiny později se šlo na věc. Vzhledem k záměrnému vypuštění domácí přípravy na mé soupeře jsem neměl skoro žádný čas pokrýt všechny lajny, co by můj první oponent mohl zahrát.

A také se mi to vymstilo, samozřejmě přišla varianta, na kterou jsem se koukal tak půl minuty a velice záhy byla má pozice stejně příjemná jako ráno po prokalené noci.

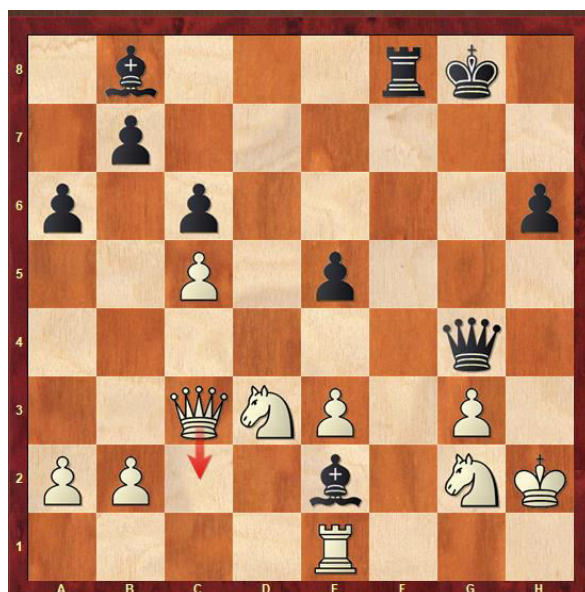

Slovák - Bulochkin

Když už se zdálo, že jsem pozici jakž takž stabilizovat a měl bych uhájít remízu, tak přišla první katastrofální chyba. Místo nějakého normálního pokrytí pěšce přišlo **Sg4??** a po **Sb5** byla kvalita fuč. Díky soupeřově nevýrazné technice se mi ještě povedlo 40 tahů vzdorovat, přesto z toho po první pětihodinovce dost nepříjemná nula. Páťa se rozhodl mě v tom nenechat samotného a rovněž solidárně prohrál. Bohužel tu solidárnost dotáhl až příliš daleko. Z prvních 4 kol ani půlka! Ani já jsem neodstartoval turnaj zrovna nejlépe. Nikdo by se nemohl divit, kdybych na tom byl minimálně po třech kolech stejně jako můj spolubydlící, jelikož ve druhém i třetím kole byly moje pozice prohrané, v obou případech jsem však vyválčil alespoň remízu, spokojenost však nebyla na místě. Zvláště když se k tomu přidaly i další události (níže).

Bylo to už 17 zápasů, reálně se mi začala vkrádat myšlenka, že sérii nepřeruším ani za 11 zápasů na republikovém šampionátu. Na programu bylo navíc dvojkolo, před kterým se mi udělalo hrozně špatně a to i přesto, že jsem večer předtím vypil naprosto minimální množství alkoholu. Přesně do těchto situací se hodí Eminem (Lose Yourself a Till I Collapse jsou songy, které silně doporučuji pro získání motivace, i když nerozumíte textu), který udržel mou vůli na uzdě. A přišly dvě výhry! V obou partiích byl klíčový můj lepší taktický postřeh v časové tísně a rázem jsem se dostal do úplně jiných pater v pořadí. Ve dvojkole poprvé zabodoval i Páťa. Oslavovali jsme to stejně bujaře, jako by vyhrál mistrovství světa, přesto mi bylo jasné, že jeho nálada pořád není kompletně spravená, jelikož nepřišly žádné zásadní jízlivé narážky na můj výběr hudby, což zrovna u mého spoluhráče rozhodně není obvyklé. Ale není se čemu divit, 1 bod z 5 rozhodně není mokřý sen žádného šachisty.

Vyhrané dvojkolo mi dodalo obrovské sebevědomí do dalšího, s odstupem času zřejmě mohu říci, klíčového kola. V něm jsem černými v králci strategicky soupeře totálně přejel a ke konci partie (kdy byl soupeř na bonusu a já měl 6 minut) vznikla tato pozice:

Liška – Slovák

A nyní jsem si zahrál na kategorii D10. Místo nějakého normálního tahu přišla nejhorší chyba mého života - **Vf2??** Od mých třeba 7 let se mi ve vážné partii nestalo, abych dal omylem figuru na napadené políčko, dokonce to byl takový blikanec, že jsem do doby, než soupeř věž sebral, stále vůbec neviděl, že je napadená. To, že po Jxf2 přišlo e4 a ještě ztráta dámy, která rovněž unikla mé pozornosti, už je pouze smutná dohra. Nakonec se ukázalo, že tato chyba mě stála medaili, což potěší.

Ke konci turnaje už mi docházely síly a začal jsem herně uvadat. Podařilo se mi ještě oklepat z porážky výše a vyhrát bílými, následující 3 kola byly ale hrozné a po zásluze z nich vypadl pouze bod. Naopak Pára se nevzdal a od sedmého do desátého kola nasbíral velmi solidních 3,5 ze 4, čímž se ke mně dotáhl na rozdíl pouhého půlbodu. Ač je Pára dobrým kamarádem, to, aby skončil v pořadí přede mnou, byla pro mě nestravitelná představa, proto bylo nutno poslední kolo, kdy nám osudí přineslo derby, neprohrát. Naštěstí se mi výrazně povedla příprava, díky které se můj soupeř velice záhy zamyslel na bezmála 40 minut. Únava už zřejmě dolehla i na něj, jinak si nemůžu vysvětlit minelu, díky které jsem už v 8. tahu získal figuru a ve 13. zakončil partii (v zájmu zachování Pářovy důstojnosti sem útržek z partie nedám, je však lehce dohledatelná na internetu, doporučuji!). Tato partie měla za následek Pářovo skoro okamžité rozloučení s Kouty a rychlý odjezd směr Praha, jelikož 10. místo pochopitelně nebylo důvodem zůstat až do zakončení.

Na mě nakonec zbyl pátý flek. Na jednu stranu při mé bídné formě před turnajem by se to dalo považovat za výborný výsledek, navíc 5. (i když reálně tak 9.-10.) junior v republice zní dobře, zisk dvou tisíc korun také potěší. Přesto toto mistrovství považuji za největší zklamání mé kariéry (je vtipné, že mi k tomuto výsledku gratulovalo docela dost lidí), medaile byla blízoučko. Tento článek však není určen k tomu, abych se zde vybrečel, proto se spokojím s tímto prohlášením a dvěma tisíci.

Televizní noviny

Vzhledem k již zmiňovaným faktorům údajně nulové tolerance pořadatelů, mála juniorů a hraní dopoledne byl omezený prostor provádět něco, co by zde mohlo být okomentováno, bude tato oblíbená pasáž poněkud chudší. Přesto si myslím, že se našlo alespoň něco málo k pobavení.

- Kostky. Má nejoblíbenější hazardní hra pubertálních let se po třech rocích vrátila na scénu. Poněkud překvapivě se z této hry stala nejvděčnější aktivita juniorů mimo šachovnice.

Posuďte sami, 9 z 12 účastníků finále si aspoň párkrát zahrálo, i přestože tato hra je z 95% o náhodě. Zajímavá byla také spojitost se samotným turnajem, jelikož prohra v turnaji často znamenala nějaký příjem v kostkách a naopak. Já po slibném začátku uvadl a nakonec jsem skončil v relativně vysokém mínusu. Troufám si ale říci, že primárním cílem byla zábava, která byla při hraní zcela jistě naplněna.

- Bylo to jako schůzka s Piskem. Tato věta by se mohla používat pro něco, okolo čeho bylo velké haló, ale nakonec se ukázalo, že je to zcela zbytečná ztráta času. Ano, přesně tohle byl případ toho, co se událo hned druhý den po zahájení turnaje. V podstatě jsem se za půl hodiny, co setkání trvalo, dozvěděl 2 věci: že nový manažer reprezentace je tu pro nás a že Sergej (ano, ten Sergej) je tu jenom do pondělí. Jinak zbytek schůzky (mimo jiné za zavřenými dveřmi) byl zbytečný a na dotazy z publika se reagovalo s lehkým výsměchem a větou: „Ty jsi nás nepochopil,“ i když si myslím, že to bylo přesně naopak.
- Bowling s Oldou. To je slovní spojení, na které jsem začal být dost alergický. Důvodem byla schůzka Komise mládeže (konala se po 3. kole), kde měl být Pájín jako zástupce za Prahu. Do Kout s námi ale nejel, tudíž nominoval jednoho z trenérů OAZy, který na místě činu byl. Ten se ale omluvil s odůvodněním, že již naplánoval se svými svěřenci výlet a že tedy nemůže na schůzku přijít. Černý Petr tedy zbyl na mě. Jednání probíhalo dvě a půl hodiny, což není úplně nejlépe strávený čas, zejména když jsem měl za sebou 3 zápasy, z nichž každý trval minimálně 5 hodin. Naštěstí bylo již po všem, když za mnou přišli bratři Hollanovic a sdělili mi, že onen trenér ani nešel s dětmi na výlet, nýbrž se s nimi zakempil na bowlingu. Mou reakci zřejmě všichni tušíte.
- Junioři vyhlíželi kořist. Pár jedinců z našich řad se rozhodlo prozkoumat řady dívek, jež rovněž zavítaly do Kout zabojevat o nějaký výsledek, i na servírky došlo. Bohužel se okolo tohoto tématu vyrojilo převeliké množství drbů, tudíž nemohu podat věrohodné svědectví o tom, co se stalo a co ne, byl bych nerad, kdyby se v mém článku vyskytovaly hoaxy. Nikomu však nic nebrání v tom, aby se dotyčných zeptal a udělal si vlastní obrázek.
- Voko bere. Slavný český velmistr, který byl v Koutech zejména proto, aby nám juniorům rozebíral partie, provedl pár věcí, kterými nám zpříjemňoval někdy krušné dny v Koutech. Největší perlou vedle prohlášení, že nejsem flexibilní a vyprávění o reprezentantech sukničkářích byl dozajisté spánek během rozboru naší partie.
- Umístil jsem se na stupních vítězů! Sice bohužel ne v hlavním turnaji, ale i přesto 3. místo v blicáku se počítá. Velmi potěšitelným faktem bylo to, že hned za mnou se umístili Skypy a Pára, tudíž Kobylisy byly v tomto turnaji vidět.
- Ne všichni junioři zůstali střízliví. Fakt, který se sice dal čekat, ale nakonec se omezuje pravděpodobně pouze na jednoho člověka. Zapíjení prohry není nejchytřejší nápad (vlastní zkušenost dva roky zpátky) a už si to ověřil i tento jedinec. V pozdnějších hodinách se mu dokonce podařilo vyprodukovat opravdu vtipný pohyb, u kterého lituju, že jsem si ho nenatočil. Ranní kolo nebylo pro mládežníka zrovna jeden z nejpříjemnějších zážitků jeho života, ale bohužel se nedalo čekat nic jiného.

A zazvonil zvonec a turnaje je konec.

Kikina